ΠΙΣΣ ΑΠΟ ΥΗΦΟΕΠΤΙΟΝ ΕΛΛΟΤΗΣ ΒΟΥΛΝΤΣΔ.
25. ΡΥΛΛΑ Α' ΟΥΗ, Σχ. 20Χ14, ΠΜ. ΜΠΛΕ, ΔΙΟΡΘ. ΚΟΙΝ. ΑΡΧ. Α.Μ.

Ἡ Πρωτινή Ποίησις

Τό θέμα τῆς ἀποψινῆς μου ὁμιλίας εἶναι, ὅπως ἐκλογοποιήθηκε καὶ σήμερα, ἡ Πρωτινή Ποίησις.

Στήν ἡγεσία μου ὁμιλία, τοῦχα ἀρχίσει ἀπό τόν προπροπροπαραπροπαράπαν (τῶν Ἑβραίων) καὶ τήν προπροπροπαραπαραπορεμμη Λεάρη τό Ἕνα, εἶχα ἐπῆ ἐφορμή νά γράψω τόν ἀναβαγμόμενο τοῦ ψαίνου φύγου, μά τήν ὑπόσχεση σ' ἐμένα μου ὁμιλία νά γράψω καὶ τῶν ἀνθρῶν τόν ἐνεβαγμόμενο, πρός ἐπανορθώσιν τῶν γνωστῶν, ἐμμά ἀνεπιγῶς δέν μπόρεσα εἰσόμα νά προλαβαστῶ καὶ μπῶ, συγχώρεση ἀπό τίς κυρίες, ποῦ βρίσκονται παρεῦτες στήν φυόξενη αὐτή τῆς Λέσχης τῶν Ξενοφυλάκων, ὑποσχόμενος νά πράξω τοῦτο τῶρά σήμερα, ἐπιτός, αὖ κι τῶν μπαζῶ μά παγέν πρωτόν τον ὁ ἐπιμονοχός τῶν Ὑψαιῶν καὶ τῆς Γῆς καὶ τῶν Ἀστρόνων, καὶ ἔλα εἰς ἔχον νά μ' τον σ' Κυρίες ἀπό μένα-!

Διάλεξη Κ. Γρηγοριάδη, στή Λέσχη Ξενοφυλάκων τή 8 Μαΐου 1936

2) Τοὺς Πέρσας τοῦ Δαρεῖου καὶ τοῦ Ἀρταξέρξου τοῦ Ξέρξου καὶ τοῦ Μαρδονίου τοὺς ἐνικήσαμεν ἐπὶ τῶν 520 π. Χ. ὅλη μαζὶ νικήσαν τὰς μηδικοὺς ἐπιδρομὰς μας, ὡς τὰ 490 καὶ 480-79, ὅλη τοὺς ἐνικήσαμεν στὸν Μαραθῶνα, στὰς Πλαταιὲς καὶ στὴν Σαλαμῖνα, μὲ τὸν Μιλτιάδη καὶ τὸν Θεμιστοκλῆ, ἐμεῖς καὶ ὅλα 328 π. Χ. ὅλη μετέβαιναν στὴν Περσίαν ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἑλληνικῶν Μηδικῶν Ἀγέσιλαος καὶ τὴν ἐνετρέπετο καὶ τὴν ἔκαναν ἑλληνικὴν ἐπαρχίαν. Τοὺς ἐνικήσαμεν ἀπόμα καὶ κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους, ὅλη οἱ ἕλληνες αὐτοκράτορες καὶ ἰδίως ὁ Ἡράκλειος, ἐπολέμησεν ἐναντίον τῶν Περσῶν βασιλέων καὶ ἰδίως τοῦ Χοσρόη τοῦ Α' καὶ τοῦ Χοσρόη τοῦ Β', τῶν Σασσανιδῶν, ἀπὸ τὰ 575 μέχρι τοῦ 628 μ. Χ. δηλαδὴ ἐπολέμησαν. Ἐμεῖς, ὁ ὅλος αὐτὸς ὁ πόλεμος τῶν ἑκατὸν καὶ πλέον ἐτῶν (500 π. Χ — 628 μ. μ.) δὲν ἐνικήσαμεν οὔτε τὴν μεγάλεια τους, οὔτε τὰ στρατεύματά τους, φυσικὰ οὔτε καὶ τὴν ποίνή τους, μολὸν δὲν εἶχεν ὡς τοῦ στρατεύματα, οὔτε κανένα ποιήν. Ἔτσι ἡ

3) Πρόσια θέλει, χωρίς κανένα φόβο πλέον
ὡς τὸ 935, ὅτι γεννήθηκε ὁ πρῶτος καὶ
μεγαλύτερος Πόντιος ποιητής, ὁ Φερδουσῆ,
τοῦ ὁποίου τὴν χιλιετηρίδα ἑορτάζουν
τώρα τὸ Περσικὸ Ἔθνος, τὸ τερατωμένο
σλαβικὸ ὄρεινο τῆς σημερινῆς Περσίας καὶ
οἱ πολυάριθμοι λαοί τοῦ Τουρκεστάν
τοῦ Ἀφγανιστάν, τῆς Βουχάρας καὶ τῆς
Κίβας.

Τ' ὄνομα «Φερδουσῆς» δὲν εἶναι τὸ
ἐγκλιτικό του ὄνομα, τὸ ὁποῖον μένει
ἀκόμα ἄγνωστον, καὶ τίποτε δὲν μένει
πάντα, ἀλλ' εἶναι ὄνομα, ποὺ μετα-
φραζόμενο σημαίνει «Περιβλέπτιος», ἢ
Περιβλεπτικός, τὸ ὁποῖο, τοῦ κόμησε
ἡ μιὰ σλαβικὴ ἐνδυναστρισμένη, ὁ Δουλᾶν
Μαχμούτ, βασιλέας τῆς Καρμώνης, ὑπο-
λογίζοντας τότε τοῦ Ἀφγανιστάν, ὁ ὁποῖος
τότε ἦταν τόσο, νὰ τὸ προσλαμβάνει
ἀκόμα μιὰ ἐπιφάνεια γιὰ πρώτη φορὰ νὰ
τοῦ ἀναγνωσθοῦν τὸ ὄνομα τοῦ.

Ἡ χιλιετηρίδα τοῦ Φερδουσῆ ἑορ-
τάζεται ὄχι μόνον στὴν Περσία καὶ
στὶς περσόφωνες ἀσιατικὲς χῶρες, ἀλλὰ
καὶ στὴν Εὐρώπη, ὅπου οἱ ἐγκαταβεβη-
μένοι ἀσιανοὶ ἀποφάσισαν νὰ ἑορτάσουν τὴν

4/ Σοφιανόν τῶν Περσίων, τὸ Λονδῖνο, καὶ
τ' ἄλλες Πρωτεύουσες, εἰδικὰ λαμπρές, τρόπ
λαμπρὸν τον, καὶ τὸν ἀντεμπόνεψεν ὡς τὸν
Ὅμηρον τῆς Περσίας, τραγικὰ, τὸ ὁποῖον
πάρεσε ἀποσεβεστίρη το τὴν Ἑλλάδα.

Γιὰ τὴν Ἱστορία τοῦ ἐνδόξου τούτου
Πέρση ποιητῆ, ἐκεῖ ἔχομε πολλὲς καὶ σωστὲς
πληροφορίες, καὶ τὸ μέρο, ποὺ γεννήθη ὁ
Κόσμος τῶν Θεαμμάτων εἶναι, ἐκεῖ εἶχε
γεννηθῆ τὸ μικρό χωριὸ Νοῦς τῆς πατρο-
νῆς ἐπαρχίας Χορασσάν, ἐπαρχίας Τρο-
μανίας, ὁποῦ ἦτο μὲ ἀποτέλεσμα ὀρθῶν τα
τοῦτη ἐλῶν, ὁποῦ 1020 μ. Χ. μὲ ὅλη ὁ πα-
λίρες τον εἶχεν πολυτίμους μπωπουρός.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ Εὐρώπη
ἐμπορεύετο μέσα στὰ σκοτάδια τῆς μεσαιω-
νικῆς βαρβαρότητας, ἐνῶ ἀντιθέτως οἱ λαοὶ
τῆς Ἀνατολῆς ἔρχονταν νὰ γνώσταν τ' ἀγαθὰ
ἐνὸς νέου Πολιτισμοῦ, τοῦ ἑλληνικοῦ, τὸν
ὁποῖον μεταγλέτεψεν ὁ αὐτὸς οἱ Ἄραβες
μέσον τοῦ ἰδιόμορφου, νεόπαρτου ἀρω-
σιάς καὶ τοῦ ἰδίου, ὑποχρεώνης
ὅμα τ' ἀγαθὰ τοῦ Κόσμου τὴν ἀξιωσή.

Ἡ Περσία εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ τοὺς
Ἄραβες, καὶ λίγο λίγο, μετὰ τὴν κατάλη-
ψη αὐτή, οἱ ἐπιστῆμες καὶ οἱ ἀνεμόνες τῶν
Ἑλλήνων ἐπαρχῶν, ἔρχονταν νὰ ἑλοῦν

5) τὴν χαρακτέλιστά τους, καὶ, διὰ νὰ ἐνισχύσουν
εἰς τὴν τὴν προσπάθειά τους, ἤλπισαν νὰ
σπαρτοῦν τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ προσελκύ-
σουν στὴν τάξη τῶν ἀγροτῶν, ποὺ εἶχαν πλειο-
ψηφίαν στὰ παγκάκια.

Ἔγινε διὰ νὰ προστατεύσουν αὐτὴν τὴν τάξη οἱ ὑπερόχοι δὲν ἔκριναν καλύτερον τρόπον ἀπὸ τὸ νὰ ἐπινοήσουν καὶ ν' ἀναβιβάσουν τὴν παλαιότητα τῶν παλαιῶν ἱστορικῶν παραδόσεων τῆς πρώτης φυλῆς τῶν Τρεσβύτερων Δυνεστῶν καὶ τῶν πρώτων ἡγεμόνων. Ἔτσι καὶ μονομιᾶς τὸ πλῆθος, ὁλόκληρον ἐβασίζετο ὅλως τὸ ἐξύψωμα αὐτὸ τοῦ Πρεσβύτερον Κάρου, ποὺ εἶχαν γεμάτο ἀπὸ τὸ ἀλφαβητικό πνεῦμα τοῦ Ἑυρωπαϊσμοῦ. Οἱ μικρές αἰγές τῶν μικρῶν αὐτῶν ὑπερόχων γέμιζαν ἀπὸ Πέρσες πολίτες, ποὺ κρεμοῦσαν σὲ νέους σήμερα τὰ παλαιά δίπλαια τῶν ἀλλοτινῶν πατριωτῶν.

Ὁ Ἰωνᾶν Μεχμετ τῆς Καρασούμπαρ-ζον ἔνας ἀπὸ τοὺς ἐξόχους ὑποστηρικτὰς τῆς ἐξοχότητος αὐτῆς γέννησις, ἡ ὁποία ἐφόρτωσαν βουδὸς τῶν πολεμικῶν του σχεδίων, καὶ ἡ ὁποία δὲ μπορεῖ νὰ κάνῃ ἔνδοξο τὸ ὄνομά του. Ἐν τῷ μεταξύ, ἐφ' αὐτοῦ ὁ ἔνδοξος Ἰωνᾶς ἀπεκτᾶ τὸν δρόμο, κάποιος εἶδος ἐνδόξου, ἐφ' ἱππέως ἀπὸ τὴν ἐξέλιξη, μὲ σοβαρὰ ἐπιφανειακὰ χαρ-

6) σρεαία, αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτόν του ὑπόλογον ἀπὸ μιὰ ἐπιθυμία κρίση πρὸς τὴν ὑπηρεσίας Θρεῖρας τοῦ Σωκράτους κι' αὐτὸς εἶναι ὁ Φαιδωνᾶς.

Τὸ γενέθλιο χωριό του, τὸ Δοῦβ, ὁ Φαιδωνᾶς, ἐπειδὴ ἀπόμα, συνήθιζε νὰ κάθεται στὴν ἄκρη τοῦ πελάγους καὶ νὰ συλλογᾶται. Συχνὰ σταχάρνανε τὶ ὥρες τὸ πρᾶγμα εἶναι ν' ἀξίση κάνεις, περνῶντας ἀπὸ τὸν Κόσμον τοῦτον τὴν ἀνάμνηση τῆς ὑπαρξῆς του. Ἔλεγε, ὅτι οἱ ἄνθρωποι, ἀφοῦ νὰ μορφωμένοι κι' εὐαίσθητοι ἄνθρωποι, εἶχαν ἀρχίσει πάλι ν' ἀναπολοῦν τὶς ἱστορίες τῶν παλαιῶν χρόνων. Ἡ ποίηση γέννησαν ἀπὸ τὸν ἐμπνευσμένο. Ἤδη ἔνας νέος, πρόσκοπος μὲ σπάνια ἐμβριθεία, ὀνομαζόμενος Μαμμῆς εἶχε ἀναφερθεῖ, ὅτι δὲ ἐδημιούργησε σὲ λίγους μιὰ μεγάλη πρωτότυπη ἱστορία, κι' ἀφοῦ τὸν εἶχαν γράψει ἀπὸ χαρά, ἀφ' ὅ πολὺ τὸ αὐτὸς ἀν εἶχε τὸν ἀνάγκη καὶ λυπήθη τὸ ἔργο του, ἀφ' ἐφέθηκε νὰ παρασυρθῆ ἀπὸ κάποιες συναισθηματικές, ἐξαιτίας τὸ αὐτὸς τὴν ἀδυναμία κι' ἀπαιτεῖ γρήγορα ἀφ' τοῦ καλάθου κάποιο τρόπο νὰ ἀποφασίσῃ, καλὰ τὴν διάρκεια ἑνὸς συμποσίου, κι' ἔτσι ἔφαγε τὸ ἔργο του ἀπελπισμένο, τὸ ὁποῖον λάβανε τὴ τελευταία ὁ Φαιδωνᾶς.

7/ Ἐνῶ αὐτὸς οἱ ἐνδιαφερόμενοι τῆς τουρκικῆς θεωρίας καλύπτεν ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ τὴν ἀδυναμία τῶν ἐθνικῶν Δυνάμεων, ἐγένετο ἀντιπερισπασμὸς ἀπὸ τὸ Χαμηλὸ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, νὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴν μεριὰ σὰν δύναμη τῶν τουρκικῶν φραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἤσταν ἐποχὴν ἐπάνω δὲν εἶχαν κανένα ἀξιόλογο ἔργο ἱστορικὸ ἢ λογοτεχνικό.

Ἀναγκάστηκε ὁ Φιρλουσᾶς νὰ γράψῃ τὴν ἀδάμαν ἐποποιία του «Σιαχ-Νάμε», ἡ ὁποία τὸν κατέστησεν τὸν ἐνδοξότερον ποιητὴν τοῦ τουρκικοῦ Ἔθνους, ἐδημίασεν, ὑστέρα ἀπὸ καιρόν, κατὰ δημῆτλαν ὁ Ἴδιος, ἀποχωρήσας στὴν ἀναφίλητον διαφόρων φόβων καὶ ἀπαιδίας, κατὰ λαναίφοτλαν ἀπὸ τὴν ἔμφυτον ἰδέα ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐπαρκοῦσε ἡ φυή του νὰ μπορέσῃ νὰ ἐπιτελέσῃ ἕνα τέλειο μεγάλο ἔργο, καὶ ἄφησε ἔργα νὰ ἀναφανοῦν. Εἶχεν ὅμως ἕνα τοῦ ἀγαπημένο του θέμα, ποὺ τὸν ἐπλήρωσε ὁ αὐτὸς τὴν ἑξῆς ὀνομαστὴ στροφή:

«Σιαχ Νάμε» σου, (λέγει) εἶναι τέλειο θαυμαστὸ ἔργο, ποὺ θὰ σὲ φέρῃ στὴν εὐλογία καὶ στὴν ἀθανασία. Μὴ ἀπελπίζεσαι! Ἔχεις τὸ χαρίσμα τοῦ λόγου, μ' εἶσαι καὶ νέος. Ἐργάσου μ' ἀναφίλητος, γιὰ τὸν κόσμον αὐτὸν τὴν δόξα νὰ σοῦ τὴν χαρίσῃς.»

Ἕνας αὐτὸς τὸν πόνον τῆς ἀναπλήρωσής του μ' ἕνα ὁ Ποιητής, ἐπιστρέφοντας ν' ἀποζήσῃ τὸ ὑπόλοιπο τοῦ ἀγῶνα, ξενιτεμένος ἀλάφρος, ἀλλ' ὅμως

8)

ροί, εἶναι δύο μαζί καὶ χωρὶς εἶναι Μα-
-νάνας, καὶ ὁ Φιρλουζῆς ἦταν ἀνεψιός.
Ἐνόμιζε ὅτι τὸν εἶχαν ἴδει στὸ πρόσωπο τοῦ κ-
υρίου Ἀρμοῦ Μαντοῦ, ἀνδρώπου γα-
νιάτου καὶ μικροῦ, ὁ ὁποῖος προσέφερ-
νε νὰ τὸν ἐσκότωνε, ἐγὼ σὲ ξέρω πολὺ καλὰ
ὁ κύριός σας αὐτὸς ἐδολοφονήθηκε κι' ἔτσι ἀν
Φιρλουζῆς κρέμασε στὸ ἔρος τοῦ γένους! Τώρα
ἔκανε νὰ μιλῶν γιὰ τὸν Ζουλὰν Μαχμούτ
ὁ ὁποῖος μιλοῦσαν ἄνδρωπον καλόμιλον,
~~ὁ ὁποῖος~~ καὶ ἐπόλεψε μὲ μιὰ τὸν ἀρχαῖον βα-
σιλέως, κι' αὐτὸ εἶναι σὰ νὰ κάνει μό-
νος ὁ Φιρλουζῆς. Δὲν εἶναι τόλμη νέος τῶρα ὁ
Φιρλουζῆς, γιατί εἶχε περάσει τὰ σαρά-
χρόνια τῆς ἡλικίας του, κι' εἶχε ἀρχίσει τὰ
εἴκοσι ἑπτὰ χρόνια σ' αὐτὸ τὸ σκοτεινό του.
Μόλις, λοιπόν, ἔμαθε τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Ζου-
λὰν Μαχμούτ, ἀνεδάφρασε κι' ἔφυγε ἀμέσως
καὶ πάει στὴν Αὐλή του, κι' ἐκεῖ κοντὰ σ-
ἐρωτιά, καλώντας νὰ τὸν γνωρίσει. Ἔτσι,
ἀπροσδόκητα, τὸ σκότος ἔγινε τὴν ἔλλειψη σκο-
-τεινῶν τῆς τουλαχιστὸν Αὐλῆς, κι' ὁ Ζουλὰν,
ὅπως εἴπαμε κατάφερε, σὲ μιὰ στιγμὴ ἀνδρ-
σαρᾶ, τὸν ἀνεκήρυξε «Φιρλουζῆ» ὄνομα,
κάνοντας τὸ ἀρχικό του ὄνομα, καὶ σκοπεύ-
νει ἄνδρωπο, κοντὰ στὸν Παράδεισο στὴ
γῆ, μὲ τὴν μαγεία τῶν λόγων του.
Καλὰ τὰ κρύα χρόνια εἶδε ὁ Ποιητὴς
κρεμασμένος ἀπὸ τὸ ἔρος τοῦ, κι' ἡ φυ-

του μηνύσει σέ μιά τρομερή μελέτη.
Ἔχει στήν διάθεσή του ἕνα διαμέρισμα
τοῦ σουλτανικοῦ παλατιοῦ, τοῦ γείτονα
μέ τόν ἰδιαίτερον υἱόν του Σουλτάνου.
Οἱ τοῖχοι τοῦ διαμερίσματός του εἶναι σκε-
παστρεμένοι ἀπό δαμάσκηνα μαμελουκι-
κά ὑφάσματα βυζαντινά, κι ὁ Σουλτάν
ἔχει ἐπιτρεψει νά ἀνοιχτοῦν τόν ἐπισκε-
πτικόν του τοῖχο, κι ἔτσι δέν ἐμπαίνει
μέσα σ' αὐτό τό ὑπερμεγέθες τριβέζιον, κι
νέας ἄλλος, παρά ἕνας πιστός φίλος του
Πασιᾶ, κι' ἕνας σιγέβας ὑπηρέτης. Ὁ Σου-
λτάνος τόν ἐδεκάμηνε μέ πάθος καί σιγά ἔμαθε
ὅτι ἔχει ξαναπάει ἀγγλος τίς ἴδιες ἱστορίες, ἀλλ'
ἡ πόλεις τοῦ Φρυλοῦν τίς ἔκανε πολύ νέες
κι' ἐπίκαιρες γοητευτικώτερες. Μόνος ὁ Πασιᾶς
ἐδιχοφρόνησε ἕνα παμμέγιστο καί ἀμέσως τό
ἀποκάλυψε στόν Σουλτάνο. Ζητοῦσαν ἐμπιστό
του σ' ἕνα μακρυνό μέρος ἀπό τόπον τον μυ-
στικό καί χωρίς νά τόν ἀντιλαβοῦν ρυθμικά.

Ἀλλ' ἡ εὔνοια τοῦ ἀγαπημένου δέν εἶναι πολύ
εὐάντικα. Ἔμαθε τά τό γνωστόν κι' αὐτό ὁ Φρυ-
λοῦς. Κάποιος ἀνανεωτής ἐπιχειρεῖται κι
ὁ Σουλτάν-Μαχμούτ. Οἱ αἰγυπτοί του τό πλη-
ροφόρησαν κι' ἐπιγοῦσαν τίς ἐνέργειες τοῦ Φρυλοῦ-
νοῦ μέ χαρά τους. Τόν κατηγόρησαν κι' αὐτός
κάλεσε ἔτσι νά μή φωνάζει, ἐνῶ
τήρα του ἀφήνουν ὁ χρόνος. Οἱ ἄγγελοι

10)

ποιαδήποτε της λύσης, επλήγωσε με χέρι του, δυλλύνοντας, ότι, ο δρόμος του "Εργου του ωφείλετο πλέον του. Τώρα, λοιπόν, κατηγόρησαν μια μέρα ότι είχαν σκοτώσει, προδοσία της πατρίδας με έξι, δύο εκ δώδεκα χρόνια παραμονή στην λίμνη του Σουλτάν Μαχμούτ, και μόλις έλαβαν την Βασιλική Εντολή του, τον Σεΐχ Νάρι, συνοδεύοντας από εξήντα όμως χωριάτες δίσκα, ήταν ικανόν ένοχοι Σεΐχ, ~~ο Φαρλουσής~~ νά κατάφερη, ! ' ένα φό του! Η λεγόμενα δόση της δημοσίας του, ποιν δώ πηγαίνουν εις χωρίς, του πηγαίνει νά δέρνω, δηλαδή το δέρος του χωρίς νά δέρος εφόρου!

Το πρόβλημα αυτό του χωρίς το περίμενε μια αγωνία ο Φαρλουσής. Το πρόβλημα γιά κάθε πράγμα ειρηνικό με ενεργείο, το χωριό δούλεψε γενικά. Τώρα ήταν παρακαίνω, σταμάτησε κάθε κάθε στην ζωή του πλαίσιο, ο σκοπός πού ήταν δεχόμενο τον χωριάτη, ο πρόεδρος, την εκλογή και κάθε τα πάντα. Ο Φαρλουσής πρόσφερε μεγάλα χρήματα, πού δόθηκαν από τον Σουλτάνο, νά κάνει ένα νοσοκομείο, πού δε είναι αρκετά σημαντικά για το χωριό του. Ο λαός αυτός ανάλυσε μια μηχανή και ένα μηχανή.

Πέρασαν την λεγόμενα δημοσία, σε δέρος, μη ώρα, πού φτάνουν στον μόνο χωριό

11) αμέτρητα λόγια πολλά λόγια μόνο: λίγα μέτρα
λίγο δώρα στόν υπαρξή του Σουλτάνου, Γ' αλλο στόν
αλτρουιστο, ποῦ τοῦ ἔφερε ἡν ἀφορεσή, καὶ
μέ τά υπόλοιπα ἔμεινε μι' ἕνα τόσο φοβερά φοβερά, ἐνός ἀφρόνητης μητέρας ἀπέναντι
τοῦ κόσμου, καὶ δέν μπόρεσε γιά τόν ἑαυτό
τόν του τίποτε! Ἐνῶ ἡ ἀγαπημένη του εἰς χρυσόν
κατά τόν πολύφωνον δρόμον, εἶναι συμφωνημένη
ἐπάνω χιλιάδες δυνάμεις! Ὅλοι αἰωρούμενοι
καὶ ἐμπαλαγίζη μπροστά ἡν Σουλτανικά ἀνάκτορα
μέ ἔβγαζε μιλάμε φασμένος σε νυφίτσιν μέ
ἕνα ρεβόλβερ στό χέρι μονάχα, ἡ ὑγεία
ἐδόθηκε ἔξω ἀπόλυτα κάλλιο. Ἀγκάλιασε
τά χέρια ἐνός βίου του, ἕνα Σουλτανικό
γράμμα, μέ ἡν παρακαλεῖ νά δοῦν στόν
Σουλτάνο κάποια μέρες ὑστερόλογα, ὅπου τοῦ χρειάζονταν νά βγῆ ἔξω αὐτό ἡν ἐπιστολή του
Σουλτάν Μαχμούτ, τοῦ Καρμπόν.

Ὅταν ὁ Σουλτάν Μαχμούτ ἄνοιξε αὐτό τό
γράμμα, ἔβαλε μιά μεγάλη κραυγή, σπό
τόν ἔκανε νά φρενιάσει. Ἡ κραυγή αὐτή ἔπε-
σε ἐπάνω τοῦ Πασά, τοῦ ἀπομακρύνθηκε
αὐτό ἕνα Σουλτάν, ποῦχε ἀφρυδιά ἡν υπόσχε-
σή του, ἔτσι τό πέρασε βίος, ποῦχε ἐξαποστείλει ὁ Φιρλουσής στόν Σουλτάνο, βαστώντας
αὐτό τά κεφάλια του. Ἡ κραυγή αὐτή σύ-
-μπαν ἀπόμα, καὶ μίλησε:

« Ὦ Σουλτάνε, πόχω κάνει ἐγώ τόσον
κακό, ἐγώ, ποῦ ἔκανα μι' ἡ μόνη εἰκό-

Ἔφυγον, ἐπῆγα ὁ ἀδελφός μου στὸν Κόσμο. Τὰ μάτια μου χλίβουν τὰ δάκρυα — ἐρωτᾶτε, αὐτὸ μὴν τὸ κάνετε καὶ μὴν ἀνάψετε τὸν ἀνέμον, ἐγὼ ἤθελα ἀκόμα, μὲ τὸ κουλιό μου "ἔρρο, ἔτσι μυαρμὸ κ ἐπῆγα δὲν φοβᾶται πολὺ οὔτε τὸ νερό, οὔτε τὸν ἀνέμο».

Ὕστερα αὐτὸ αὐτὸ ὁ Φερλουσὶς, ὁ Ὅμηρος τῶν Πειρέων, τραγουδιστὴς χωρὶς, εὐαισθησίας μεγάλης ἔζησε ὑπερουσιαστὴ ἀγάπη, ὅπου τὸν ἀνάδειξε τὸν ἔφερε ἡ ὀμορφιὰ τοῦ Ζουλὰν Μαχμούτ. Τέλος, τὸ σπίτι τους, ὅπου τὴ χάνει πρωτοφορὰ καὶ ξυχεστὴ, ξαναγύρισε στὸ χωριό του. Μιὰ μέρα ὅμως, τὴν τοῦ τὴν ἀγορά, ἤκουσε ἕνα σαντὶ καὶ ἀναγνώρισε σύντομα αὐτὸ τὴν ἴδια ἀκόμα σάλπιγα, ποὺ κάνει ἀναπνοὴ τοῦ Ζουλὰν Μαχμούτ. Τρόμαξε ὁ γέρο-βρυσὶς κι' ἔνιωσε κάθε μυὸ δρόμος. Τὸν μελέγρε ἀμέσως στὸ σπίτι του, ὅπου τὸ μέρο αὐτὸ ἔδωσε. Ἐκεῖ ἐρωτᾶ ὁ ἐξωμέρος ἐμπάμπης του ἐρωτάει καὶ ἀκούει τὴν ἀνεμώνα ἀπαντοῦντα, τρομαγμένος κὶ ἀπελπισμένος, ὅτι ὁ Ποιητὴς εἶναι ἀκόμα ἀρρωστὸς, τραυματισμένος ὅμως, λίγο γιατὶ βοῦτηξαν τὴν ὀρχὴ τοῦ Ζουλάκου. Τέλος, εὐχαριστήθηκε καὶ ὑποχώρησε στὴν ἀξίωση τοῦ λεοῦ, τοῦ βοοῦς, καὶ συμπαθάδηκε καὶ τὸν δάκρυ, κὶ ἀμυδρὸν Μουσουμάνον!

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ζουλὰν Μαχμούτ εἶχε ἀναπνεύσει τὴν ἀσθένεια, τὴν ἀσθένεια, ποὺ κάνει τὸν Ποιητὴ, καὶ λύθηκε, στὸ χωριό του, τὰ χαλιά

ποτ' τοῦ χρωστοῦσε μαύρη μέρα μιά αἰώνια τύχη κρίμας, ἀλλ' ὅπως συμβαίνει συχνά ἡ ἴδια αὐτή τύχη βλέπει τόν ἀγγελό μ' ἀντί τοῦ βρίσκουσε κάποια φορά ἔναν νεκρό μ' ἕνα ἀναγκαῖον λάθος μέσα στό κορμί τοῦ, καί τήν ἴδια τύχη, τοῦ πλουσίου τόν ἔστειλε φορτωμένο σ' ἕνα μνῆμα, σέ μιά ἄθρεπτη ἀθρόα, ἔβγαζε νε ἡ νεκρομνή κορμί ἀπό μ' ἄγνη ἀθρόα!

Ἔβρεμαν τόλε τά σκλαβωμένα ἄνθρεα τήν κόρη τοῦ Πουλῆ, ἡ ὁποία, ἀντάξια τοῦ πατρός της, δέν ἄντεξε νά τά ἀκούσῃ, κλαίοντας:

— «Ἔχω ὀλίγο μοῦ χρεώφειλαν, νά τήν μοῦ μου καί δέν ἄντεξε κοντά τη.

Ἀλλ' ὁ Πουλῆς εἶχε καί μιά ἀδέρφη, ἡ ὁποία ἀγαποῦσε τόν ἀδελφόν τόσο τοῦ ἀδελφοῦ καί χλίον τόν πολεμόν ἔναν νιαλοφεύχη: καί νά ἐκδικηθῇ τόν ἔλεο τόν τόσο τοῦ. Ἀνέχθηκε, λοιπόν, τά ἐγκλήματα αὐτά ἡ ἀδέρφη τοῦ, κι' ἔβγαζε νε τόλε ὁ νιαλοφεύχης κρεμαμένα, ὅλαν ὅμως εἶχε κάνει ν' κυνέμη κορδιά, τοῦ τόν εἶχαν ὀνομάσει τό!

Ὁ ἀνιψιός τοῦ μεταμφιεσμένος ἔφυγε ἀπό τήν χώρα τοῦ πλήθους τοῦ Πουλῆ, συνοδευόμενος μ' κάποιους ἀνθρώπους.

Ὁ Ἀλέξιος, ὅπως εἶχε κράξει ὁ Πουλῆς, εἶχε κάμει ἕνα κόμπο κρεμάστο στό κεφάλι του, κι' ἀπ' ἐκεῖ τόν δέν τόν ἔλεγαν πιά, κόμπο ὡς ὄνομα».

14) Οἱ Φραγκίσκος τῆς εἶναι ὁ ἐξοχώτερος ἐκπρόσωπος τῆς πατρίδας Σμύρνης. Ἡ ἐπωνυμία του ὁ Σμυρναῖος εἶναι ὄνομα δικαίως τῶν ἱερωτάτων πατριάρχων τῆς Μεσοποταμίας εἶναι τὸ πρῶτον καὶ τὸ καμαρώτερο μνημεῖο τῆς πατριωτικῆς φιλοτιμίας. Ἀπὸ ἔργον του αὐτὸ ὁ Φραγκίσκος παρουσιάζει τόσην ὀντότητα καὶ τόσον πρωτότυπον βεγλαρίας, ὥστε νὰ καταλάβῃ ἐπάξια μεταξὺ τῶν πολλῶν μεγάλων ὀνομάτων τῶν ἐπωνύμων τοῦ Κόσμου.

Οἱ ἐμφάνισις βιογραφικῆς πληροφορίας, ποὺ ἐπιθυμοῦν γιὰ τὸν Φραγκίσκο, εἶναι ὅτι εἶχε μίαν κόρη ἐκεῖ, ὅτι εἶναι νυμφευμένος, ὅτι εἶχεν ἀποχήσει ἕνα γιόν, τὸν ὁποῖον ἔχασε πρόωρα, καὶ μιὰ κόρη, ἡ ὁποία τὸν παρέδωσε στὴν λαγγλικὴ ἡμέρας τῆς φυλῆς του.

Σὲ ἡλικία Δεκαέξι ἐτῶν ἄρχισε νὰ γράφῃ τὴν ἱστορία τῆς πατρίδας του αὐτὸ τοὺς μυθολογικοὺς χρόνους, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ τὴν κατέλαβαν οἱ Ἄραβες. ~~Ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶναι ἡ ἀποκοπή, ἡ λεπτομερειακὴ Σμύρνης, ἡ ὁποία εἶναι ἀνεκτίμητος σὲ ἐξαίρετα κεφάλαια δίδει, τὸν ὁποῖον ἡ ἱστορία αὐτὴν ἀποκτᾷ ἰσοδύναμο φωνάζουν.~~ ~~Ἡ συγγραφὴ τῆς ἐπιστημονικῆς ἱστορίας χρόνια, καὶ τὸ πλάτος τῶν ἐπιστημονικῶν ἐπιβεβαιωμένων, μόνον δὲν δεῖ τὸν ἱστορικὸν καὶ ἐπιμερὲς τὸν σύγχρονον μὲ τὸ ὁ~~

15 [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible]. Εν τούτοις δὲν ἔμειναν οἱ [illegible] αὐτοῦ [illegible] καὶ τὰ τῶν [illegible] αὐτοῦ ἀπὸ τὴν [illegible] τοῦ Σουλτὰν Μαχμούτ, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐθαύμαζαν καὶ τὴν συμπεριφορὰν μὲ τὴν ὁποίαν τοὺς εἶχε καταδυναστεύσει.

Ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ εἶκοσι χιλιάδες τῶν Ἑλλήνων, ποὺ ἐπολιόρκουν τὸν Σελὶμ Νεμρὶ, μετὰ βίας ἀπεφύγαμεν τὴν μυδιτικὴν, ἐπὶ τῆς Ἀρσίας, ὅπου εἴχαμεν παρασταθῆ ἐνῶ ὅμως, ποὺ φάνη τὴν τελευταίαν στιγμὴ ὅλων ἀφηρέθη τὰ παρασκευαστικὰ, τὰ παραδόθεν τῆς πατρίδος του. Ἡ ἐπιστολή αὐτοῦ ἦτον ἔνας ἐνθουσιώδης ὕμνος διὰ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος. Μὲ τὸ δακρυσμένο αὐτὸ ποίημά του, ὁ Φερλουσὰς ἀπέφυγε ὁ ὑψηλὸς δημιουργὸς τῆς νέας ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ ὁ ἐθνικιστὴς τοῦ ἑλληνικοῦ αὐτοδιμαλοῦ, ποὺ ἦν ἐπόνεσε τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν κατάντιαν.

Ἡ σύγχυσις καὶ ἡ πολιτικὴ δημοσία, ποὺ εἶχεν ἔφθασε τὴν Ἀρσίαν οἱ Ἕλληνες μὲ τὰ πυρίαρχοί τῆς, ἀπὸ τὴν ἔρημο, ~~[illegible]~~ μὲ τὰ λάφυρα οἱ ἑλληνικὸν Γενικὸν χάρες τὴν ἀναχώρησιν ἀρχοντοπούλου τοῦ Φερλουσᾶ, γιατὶ τὸν ἐπρόλαβε ἐπὶ τέλους

16/ λαν καὶ μυστήριο. Τὰ δόγματα τοῦ Μωάμεθ ἀντεφάνησαν μέσα στὴς δροσερὲς καὶ χάριες τουρές του. Ἐπροσέσβηκε καὶ τοῦ Πλάτωνα.

Νοιώνει τοῦτες τὶς ἀγάπες, τὸν τὸν ἀπόμερνοῦσαν ὡς ἀπρεπιόν, ἐμμέμεσε τὸν θανατόν του ὄχιμερες γυνάικες τὸν σέβονταν ὡς ἅγιον καὶ τὸν ἐπαίνουν καὶ τὸν προσκυνοῦν στὸν τάφον του. Καὶ τρεμαμένος ἔπιασε ἅγιος αὐτὸς ὁ Ποιητής, ὁ ὁποῖος ἔγραψεν σ' ἀθάνατους στίχους τὰ δημιουργήματα τοῦ Δημιουργοῦ καὶ τοῦ Ἀνθρώπου, κι' ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ ἔβλεπε τὸν τρισμάκαρτον τοῦ Κόσμου αὐτοκράτορα ἐπροσκυνεῖτο ἐκεῖνος, ἔπιασε καὶ γράφει:

« Μὴν κάνεις κακὸ σ' ἕνα μυρμήγκι
« ἐπειδὴ τὸν ἔχει ἕνα σωρὸ σκέλια, γιατὶ αὐτὸ
« τὸ μυρμήγκι ἔχει ἴσως κι' ἡ Ζωή εἶναι
« τὸ ἴδιο γλυκιά »

Μελαγχολία τῶν Πέρσων Βασιλέων, ποὺ ἀντεφέρονταν στὸν Σιὰχ Νεμρὶ τοῦ Φιρδουσῆ, συγκαταλέγεται κι' ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, γιατὶ ὁ ἀλέξανδρος,

17

Διορίζει Πέρσης εἰς Θήβας καὶ
πρόξενον εἰς Θήβας Ἀγησίας:

Τὸ ἔτος Διαγόρας τὸν φυγόδικον
ἦταν μιὰ ἐξαιρετικὴ τοποθεσία, κατὰ τὸ δυτικὸ
σύνορο βενιάσκικο, ποὺ διαχώριζε τὴν κατοχὴ
κατὰ τὴν Βοιωτίαν τὴν τωρινὴν ἐπαρχίαν
Θηβαΐδων τὴν προϊστορικὴν ἐποχήν,
δηλαδὴ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἡγεμόνος
Σαοσεντίδη. Σιάχη - Βοιωτία τὸ Πέρ-
σας Πλαταιαγκίρ 9, ἔτος 457 μ. Χ.

Ἐπὶ σειρὰ τῶν Βοιωτῶν τῶν Θηβῶν, ὁ Σι-
αντίφ, ἤτοι ὁ ἡγεμόνας ἀρχαῖος μετὰ τὸν Νίκ-
κιλος τὸν Δαρεῖο, ἡγεμόνα Βοιωτίας τὸ Δοκα-
νίδας τὸν Καϊάν, ἤτοι τὸν Ἀλεξανδρὸ καὶ
κατὰ τὴν τρομερὴ ἐπιδρομή, ἐξαφανίζει
ἀδερφὸν τοῦ Σιαντίφ ἤτοι τὸν κύριον
Μαυρόκα ἡγεμόνα.

Ὁ Διαγόρας αὐτός, ἔτσι μπορεῖ νὰ
πῶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἀπόψη μου, ἦταν μιὰ τόσο ἀξιόλογη
ἡγεμονικὴ ἀρχαιότητα, ὁ ἀρχαῖος
[illegible]

ζουμώσαν λαών, τῶν Κελτῶν Ἄτλας, τοὺς ὁποίους ἢ εἶχαν μιὰ φυλετικὴ γλῶσσα τὴν ἴδιαν πλὴν οἱ Γοῦτοι, οἱ Γέταροι, οἱ Ἀφχανοὶ καὶ οἱ μουσουλμάνοι Ἰνδοί.

Τὸ ἔπιπεα τοῦτο μελετεῖται στὴν ἐγκύκλιον ἀσταλικὴ γλῶσσα, στὰ Ἀταλαντολόγια καὶ τὸ γλωσσικὸ ἰδίωμα τῶν λαῶν τοῦ Γουτικοῦ, στὰ Δυτικολόγια, στὴν γλῶσσαν τῶν Ὀδρυσιανῶν Γαβρῶν, στὰ ἰνδικά, στὰ Μεγαλίνικα, καὶ στὰ Γιαβανικά.

Οἱ φιλολογικὴ βελτίωσις τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν μελετῶν τοποθετεῖται ἡ ἀρχὴ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, βασίσθηκε εἰδικότερα στὴν βαν στὴν ἱστορία τοῦ Ψευδοκαλλισθένη, τοῦ τοῦ εἶναι γνωστὴ ἀκόμα ἀπὸ μελετῶντας ἢ διαδοχικὰς ἐρεύνας καὶ τροποποιήσεις.

Ὁ Ψευδοκαλλισθένης αὐτὸς ἦταν ἀθάνατος ἀγνωστος συγγραφέας, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου βέβαια μιὰ βελτιωμένη ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἡ ὁποία, ἐφ' ὅσον μελετήθηκε ὡς πρὸς τὴν γλῶσσα, ἀπέκτησε τὴν ἐξωτερικήν αὐτήν τὴν τὴν μύθων τῶν διαφόρων λαῶν χάρις αὐτὸ τοῦ ἔργου τοῦ Μεγάλου Μακεδόνα. Τὸ συγγραφέας τὸ γνήσιο αὐτὸ τῆς ἱστορίας ἐφέρουν γνωστὸς ὁ ἱστορικὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου Καλλισθένης, ἀνεψιός τοῦ Ἀριστοτέλη, ὁ ὁποῖος, (360–328), ἐπὶ σύντομον χρόνον στὴν Ἀσίαν τὸν ἀκολούθησε τὸν Μεγάλον Ἀλέξανδρον καὶ ἔγραψε τὰ «Ἑλληνικά» τῶν ὁποίων σώζονται ἀποσπάσματα καὶ τὸ «Ἀλεξάνδρου Πράξεις». Αὐτὸν ὁ Ἀλέξανδρος, καλυφρόνησον γιὰ συνωμοσίαν ἐναντίον τοῦ προσωπικοῦ τοῦ, τὸν ἐφόνευσεν.

Ὁ Ἑλληνικὸς, ἀγνοῶν τὰ μεταγενέστερα τοῦ Πέρσου, ἔμεινε πιστὸς τὰ ἱστορικὰ, ὅτι μὲ

3 ~~Χρυσή βαρβ~~ ὡραιότατα συμπαθά τὴν παραδόμενον Ἱστορίαν τοῦ Μεγάλου Μαυροβά καὶ ἐν τῇ ἐξ, κ.τ.λ. τοῦ ἐμφάνη ἀνιπόλησε καὶ τὸν κόσμον αὐτὸ κοπίρε πέρον κι' ἔμνιδα μυλίρα.

Ἰδού, κύριε ἐνιστορεῖ ὁ Φορλουσῆς τὴ τραγουδιστὴ ἱστορία γέροντος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάντρου:

« Ὁ βασιλέας τῆς Περσίας Νταράμπο, ἤλθε, θαρεῖος ὁ πρόβλεψος, ἐκεῖ ἐκόμπασε κι' ἐνίκησε τὸν Ἀλουρέλορε τοῦ Ρουμ, ἤλθε τοῦ Βοβαρίου Φαϊμανοῦς, ἤλθε τὸν Φίλιππον, ~~ἐκεῖ~~ τὸν ὑποχρέωσε νὰ τοῦ δώσῃ γυναῖκα τὴν κόρη τοῦ Ναχίνι, ἤλθε τὴν Ἀφροδίτη, κι' αὐτοῦνο σ' αὐτὸ νὰ τοῦ τὴ δώσῃ καὶ ἔφερε ὑπολογίας χίλια χρυσὰ αὐγὰ τὸν χρόνο. Ἡ Ναχίνι ὅμως ἔκαψε ~~ἔτσι~~ τὸ ἀρδίλιμα νὰ ἐρωμάσῃ τὸ σόρια της, κι' ἀναγκάστηκε ὁ Νταράμπο, ὕστερα αὐτὸ μέγα κακό, ὡς μὴν μπορῶντας νὰ τὴν ὑποφέρῃ νὰ τὴν χωρίσῃ καὶ νὰ τὴν σκλάβῃ τώρα σ' τὸν κόσμο τῆς. Ἡ Ναχίνι εἶχαν τόλμη ἔμνια κι' ὕστερε αὐτὸ μέγα κακό γέροντας ἀγόρι.»

Τὸ ἀγόρι αὐτὸ ὠνομάστηκε Ἀλεξάντρος. Τὸ ὄνομα αὐτὸ τὸ ~~παρ~~ἔδωσαν οἱ Πέρσες, καὶ ἐπειδὴ ἔκλαιγε φανερὰ κάτω, αὐτὸ τὸ «φανερόν» (φανερόν, ἐφαρμοσμένη οὐσία) τοῦ μετονομάστηκαν ἀπὸ τὴν μανούρα τὴ μυλίρα τοῦ Ναχίνι, γιὰ νὰ μαλακώσῃ αὐτὸ τὴν κακοσύμια τῆς εὐνεστούσης της.

« Ὕστερα ὁ Νταράμπο φανερώθηκε ἄλλη μία φορά, πλέον κι' εὐτυχῆς ἀπ' αὐτὴν δεύτερο καὶ τὸν τρίτο τὸν Νταρά, ἤλθε τὸν Θαρεῖο.»

Ἐλέγε μὲ τὴν ἀναστολὴ τόνο, κοντὰ κοντὰ τοῦ Ἱστορίας ὁ Φορλουσῆς, ὁ Ἀλεξάντρος μας γέρνει. μηδέπερφος τοῦ μεγάλου τὸν αὐτὴ-

τάγου, τοῦ Δαρείου, τοῦ Κοδομανοῦ.

«Ὅλον αὐτὸ ἔκανε ὁ Φαϊμανὸς-Φίλιππος, τὸν διαδέχθηκε τὸν θρόνον τοῦ Πόλη, ἤτον τὴν Μακεδονίαν-Ἑλλάδα, κι' ἔφερνε, ἐφανέρωνε καὶ τιμωρίαν τὸν ἄλλον βασιλέα τὸν ἔφερνε ὑποταγήν, καὶ χίλια χρόνια αὐτὰ τὸν χρόνο. Ἀλλὰ αὐτὸ ἐπαράτησε, ποὺ τοῦ ἔπεσε σλίγο ὁ Νάρας, ἀπὸ τὴν τιμωρία τοῦ θρόνου, τοῦ αὐτὸ ἔκανε ἐφανερωμένα, ὅτι εἶχε γράψει κι' ἐπρόσταξε, ποὺ ἔπαψε καὶ χρόνια τ' αὐτά.»

«Ὅταν ἀκούσθηκε ἀνεμλίον τοῦ Νάρα καὶ τὸν ἀκούσε. Ὁ Νάρας-Δαρεῖος, ἔφυγε γιὰ τὴν Φυλίππη, καταδιωκόμενος ὁλὸ Κόμπον. Στὸν δρόμο ἐδολοφονήθηκε ἀπὸ τοὺς συνοδοὺς τοῦ φυγοδίκας Μαγιάρ καὶ Γιαννουσιάρ. Στὴν ὁλεμή, ~~καὶ ἐκάθισε ὁ Γιαννιάρ~~, ποὺ ἐπολέμησε ὁ Νάρας-Δαρεῖος, καὶ ἐκάθισε ὁ Γιαννιάρ, κι' ὁ Νάρας, γυρεύοντας τὸν τοῦρκο καὶ τοῦ ἐπρόσταξε τὴ γυναικά τοῦ, καὶ κάμη γυναῖκά του τὴν δυναστία τοῦ Γουσανέκ, ἤτον τὴν Ζωζάνα καὶ τὰ σκότωσε τοὺς γιοὺς καὶ τὴν δυνάστεια τοῦ Περσία. Ὁ Γιαννιάρ ἀνεμπόδιστα τὸν Βασιλέας τῆς Περσίας στὴν πρωτεύουσα Σολέχ, ἤτον τὴν Περσέπολη, καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἔθιμο τοῦ Νάρα, κάμε γυναῖκά του τὴν Γουσανέκ.»

Ὅλος ἔφτιαξε ὁ Φιλιππος δὲν γνωρίζει ὅλη τὴν Μακεδονία, ὅλη τοὺς Μακεδόνες ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Ἕλληνες. Εἶχε νὰ δόξει τὸν τοὺς Παγκοσμοκρατορικοὺς Ἕλληνας τὸν

Κράτος του και συγχέει τους πόλεμους του Μεγάλου Αλεξάνδρου με τους πολέμους ~~του Βυζαντινού~~ βασιλέως Βυζαντινών και Περσών, επί Ηρακλείου (621-629 μ.Χ.) Πρωτεύουσα του Φαιδιανού ορίζει η Σ. Δρίφιο, του σημερινού Νομού Ιωνίων, ~~τόπος~~ σύνορο από δραματικό μάχης της Μικράς Ασίας ο λόφος των Βυζαντινών Φαιδιανοί ήταν χειρότερος βασιλείας, όπως φαίνεται από την περιγραφή της μάχης πορείας της Νεύκλ.

Τα διάφορα περιστατικά της ζωής του Αλεξάνδρου, όπως τα διηγείται ο Φρυνίχος, μπορούν να διακριθούν σε δύο κατηγορίες: τα μυθιστορικά, τα οποία ονόμασαν πλάσματα ιστορικά βέβαια, και τα μυθολογικά, τα οποία προϊόντα καθαρής φαντασίας.

Στην πρώτη κατηγορία ανήκουν περιγραφές της πόλης και του βίου του Δαρείου, καθώς και η εκστρατεία του Αλεξάνδρου στην Ινδία.

Η μεγαλοφυΐα σωστά του Δαρείου του Δαρείου ήταν πατρίδα από τον Φιλιππισμό, αυτό την παρουσίαζε πάντως ρωμαντικά, αυτό μας την παρουσιάζει η Ιστορία. Έτσι, κατά τον Πλούταρχο, ο Αλέξανδρος έβλεπε στον ίδιο τον δολοφόνο, ενώ ο Δαρείος είχε ήδη ξεψυχήσει. Ο Πλούταρχος, ένας από τους συγγραφείς του Αλεξάνδρου, τον βρίσκει τον Δαρείο μισοπεθαμένο, τόσο νερό και ψυχή, δίχως την ιστορική ~~του~~ παρέμεινε παρείμενος του πέρσου Μορδόχαι και τη γυναίκα στον Αλέξανδρο.

Δεύτερο η Τυχαία, δηλ. ήταν ίδιος ο Δαρείος ένας ~~ένας~~ δυνάστης της Βακτρίας, ο Οξυάρτης.

Η σωστή ιστορία του βίου του Δαρείου ήταν σύμφωνα προς την ιστορία

Ένα από τα θέματα, που ασχολούνταν και γράφανε
είχαν οι Πέρσες γραφέας του τον 15ον και 16ον
αιώνα, ήταν η σωστή χρήση του δεκαέτους του
Νέφρα-Θερτίου, που τον βασιλάει ο Τουτανχαμ
Ιμήχαντρος στην αγκαλιά του. Την εξήγησαν σε τούρκο
από αυτό τα χειρόγραφα του «Διαχταμά» της εποχής
εκείνης.

Οι γυναίκες παραμάγες του Διαχταμά, αυτό
τον Φεντουαμοτέπνο ~~[illegible]~~ κάμανε τον Μύθον εκείνο
πρώτα τα σχήματα με την γέννηση του Ιμήχαντρον:
~~[illegible]~~ του αναφέρανε παρακάτω, δεύτερο το
σημείωμα ~~του Ιμήχαντρον~~ του μεταχρονολόγησαν
ο Ιμήχαντρος στην μέση του Υδάτων, όλεν ένι-
νιωσε τον Πέρσο, έτσι η μετάβαση του Ιμήχαν-
τρον στην Μέμφιδα για να τροφοδοτήσει τον
Κλεαρχό, και τέλος το ανέκδοτο της μετά-
βασης του Ιμήχαντρον στην Δύση της Βασίλισσας
της Τουαντέας (Ατλαντίς = Ατλαντίδας) Κεϊλαφέ.

Το λογοπαίγνιο τούτο κάτι σε σχήμα
ο Τουαντέφ-Ιμήχαντρος μεταβαίνει στην Τουαντέα
για ν' ανταμώσει αυτό την Κεϊλαφέ την τρομερή
μια φορά Ναυτιλίας, ο Έρως όμως αποφασίζει
την τελευταία του, και τραυματίζεται ως τρόπος
στη η Κεϊλαφέ τον αναγνωρίζει, αυτό κάθεται
κοντά του και τον αναγιάζει να παραιτηθεί
από την εξουσία του.

Το τέλος ανέκδοτο βρίσκεται και στον Φολομαν-
τόν, με την διαφορά ότι η Κεϊλαφέ
ονομάζεται Κανδάκη, Βασίλισσα ~~[illegible]~~ της
Μερόης (Νουβίας), ο δε Ιμήχαντρος παραμένει και
την εποχή μεταμορφωμένος σε Ατλάντας,
έτσι αυτό τον ξεγελάει τον.

Μετά τον Φουρτουνή, έγιναν Πέρσες κυ-

Ο Νιζαμής, ἔζησε στὸν 13ον αἰῶνα, ἔνα
ἔπος τοῦ γραφτοῦ
«Ἔπος τοῦ Ἀλεξάνδρου» τὸν «Σκανδαρναμέ». Τὸ ποίημα αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ ἐκατοντάδα χιλιάδες στίχους μονόμετρα, ἀπὸ «δεκαπεντάσυλλαβα» καὶ «πολιτικὰ δημοτικά».

Ὁ «Σκανδαρναμὲς» διαιρεῖται σὲ δύο μέρη: τὸ πρῶτο ἀποκαλεῖται «Ὁ Σκανδαρναμὲς-μπαμπᾶς», ἐπειδὴ «Ἔπος τοῦ Ἀλεξάνδρου παιδὶ ἐμπρός» ἐπιγράφεται ἡ γέννηση τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ πατέρα του καὶ τῆς μάνας, τῆς Ἑλένας καὶ τοῦ Φιλίππου, καὶ τὸ ταξίδι του στὴν Ἀνατολὴ τοῦ Σκοῦρου γιὰ νὰ βρεῖ καὶ νὰ πιεῖ τὸ «Ἀθάνατο Νερό», ἢ πηγὴ τῆς Ἀθανασίας.

Τὸ δεύτερο μέρος τοῦ «Σκανδαρναμὲ ἐ Μπαλκὲν», ἐπειδὴ «Ἔπος τοῦ Ἀλεξάνδρου παιδὶ Βαλκάνου», διηγεῖται τὰ διάφορα ταξίδια τοῦ Ἀλεξάνδρου στὴν Ἀίγυπτο, στὴν Παλαιστίνη, στὴν Φοινίκη, στὶς πηγὲς τοῦ Νείλου, στὴ χώρα τῆς Κίνας καὶ στὴν Σιβηρία. Κύριο θέμα τοῦ βιβλίου τούτου εἶναι οἱ ἀγῶνες τοῦ Ἀλεξάνδρου μὲ τοὺς φυσόφρονες τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας-Ἀριστοτέλη, Πλάτωνα, Σωκράτη καὶ Διογένη, τὸν Πλάτωνα, καὶ ἡ δίκη του ἀποτελεῖ.

Ὁ Νιζαμὴς στὸ βιβλίο τούτο δίνει καὶ μιὰ ὡραία περίληψη ἐξήγησης τοῦ ἐπωνύμου τοῦ Ἀλεξάνδρου «Κοὺ-Κερνάϊν» (ἤτοι δίκερως ἥρωας), ποὺ δίνεται στὸν Ἀλέξανδρο, ἀπὸ τὸν Μωάμεθ στὸ Κοράνι. Λέει, ὅτι τὸ παρατσούκλι τοῦτο δόθηκε στὸν Ἀλέξανδρο ἀπὸ τὸν Μωάμεθ, γιατί ἔχει ὡραῖο μέτωπο ἀλλά, ποὺ προσέχει, σὰν νὰ ἔφερε, σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Μεσσία, καὶ τὸν ἀναμένει. Ὁ ἀναγνώστης,

που μονομιάς αὐτός γνώρισε τοῦ Βασιλέα τὸ μυστικό, πῆγε καὶ τὸ εἶπε μέσα σ' ἕνα παγάδι, βγῆκε ὅμως ἀπὸ τὸ παγάδι φύλλινα καλάμια, ποὺ ἔγιναν μὲ τὸ κάθε φύσημα τοῦ ἀέρα:

— «Ὁ Βασιλιὰς Ἀλέξανδρος ἔχει μεγάλα αὐτιά»

Ἔτσι ἔγινε γνωστὸ τὸ τραγέλαφο, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος, φοβισμένος ἀπόλυτα στὸ θάνατό του, ἀπαγόρευσε τὴν μεγάλη ἀγάπη τὴν μεγάλη ἀγάπη, ὅτι ἔπρεπε νὰ μείνει μυστικό σ' αὐτὸν τὸν Κόσμο.

Ὁ Νίκαρος, ὅπως τὸ λέει ὁ ἴδιος στὸ Ποίημά του ἐξαιρετικὸ τραγικὸ καὶ διάφορες τραγῳδίες, παραστάσεις, ἑλληνικὲς καὶ ἑβραϊκές, μὲ σκοπὸ νὰ συμπληρώσῃ τὴν παλαιότερη δουλειὰ τοῦ Φιορλόντο.

Στὸ δεύτερο μέρος ὁ «Σκαντεμαρεμάλλα-χρῆ» ὑπηρετεῖ τὸ «Ἄτος τοῦ Ἀλέξανδρον καὶ ὁ ἀγέρας», ὁ Ἀλέξανδρος παρουσιάζεται ἐγκαίρως σαν ἐξόχος καὶ τρομερὸς πολεμιστὴς. Συναστρέφεται τοὺς ἥρωες τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας, ὅπου ~~τὸν συναντᾶ~~ καλεῖται τὸν συναντάει ὅπου ὁ Ἀχιλλέας (Ἀχιλλεύς), ὁ Σωκράτης κι' ὁ Ἀναξίμανδρος (Μιλησίας)

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔχει μιὰ ἰδέα ἐπιστολή. Τεχνίζει ἀπαλλάσσεται σ' ὅλον τὸν Κόσμο παραγγέλματος ἀπὸ τὸν ἀνθρώπο, νὰ σκοτώσουν ἀνθρώπους νὰ μετανοήσουν γιὰ τὶς ἁμαρτίες τους. Πρῶτα πηγαίνει στὴν Αἴγυπτο καὶ στὴν Παλαιστίνη, ἀπέναντι Ἑλλάδα, μέσον τῆς Βόρειας Ἀφρικῆς γιὰ τὴν Δύση καὶ βλέπει

25 ὡς τὴν Τουρκιὰ καὶ τὰς ὄχθας τοῦ Ἀγιανιστοῦ
Ὀκεανοῦ. Τὸν γραμματικόν τον ἔφερε τὸν
ὥρα νὰ ἀναμετρήσῃ τὰς πλευρὰς τοῦ Νείλου.
Σταχίρη τὸ ταξίδι αὐτὸ ἀναλογιαὶ καὶ
τυραννίαν κάθε σταλάν εἰς Ἰνδίας καὶ
εἰς τὴν Κίνα, Γραμματικὰ ἐπιστρέψαν τὰς
χώρας τοῦ βορρᾶ καὶ φέρνει εἰς τὴν γῆ
τῶν Μαμαδῶν, τοῦ κάλεσε εὐθὺς μὲ
ἄγριν ἀνθρώπων ἐγγὺς μὲ ἀδύνατον.

Βρέθη κάνεις ὡς ὁ Νεφαρὶς ἔχει
γρηγοροῦν ἀλλὰ μοναχὰ τὸ τροφοφόρον
ἔργα του, τὸ χόρτον τὰ κάνουν μὲ τὴν φυ-
σικὴ γνῶσι τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὅπως
τὸ μεταφόρησε τοῦ Φιλοκαλλιόπιον
καὶ τὸν Σεαχραμαῖ, ἀγρὰ καὶ τοῦ ἄγρα
συγγράμματα. Ὁ δὲν ὡς ἀρχαιοὶ ἢ ἀρα-
βικὴς μεταφράσεις ἐμπνευσμένον ἔργον, τοῦ
τερπνόν, συχνὰ μὲ χρόνο, τοῦ δεύτε-
ρον ἐντελῶς τὴν ἱστορία, τὴν φυσικὴ καὶ τὴν
διδαχὴ τῶν ἀρχαίων ἐμπόρων φυσόφων
καὶ ἰδίως τοῦ Πλάτωνα, τοῦ Ἀριστοτέλη
καὶ τοῦ Ἀναξιμένου τοῦ Τυανέα, ὡς
καὶ τερπνοῦς Ἀραβικὸν τερπνὴν τὴν
γιὰ τὰ ἀξιοθαύμαστα τῶν Ἰνδιῶν τῆς
Κίνας καὶ ἄλλων ἀστραμπρυσμένων χωρῶν.

ΟΣΟΝΙΔΑ ΑΡΧ.Α.Α.

Δ 1ΜΑ

Τά γραμμά τοῦτα ἐν αὐτῷ διαστέλλονται ἀπό βαθύ πορφυροῦν τάδε καί δύν ἐπορφυρώνται τῆς ἀμηθείας καί τῆς πορφυρωτόνου, ὡς ὀνόματα τά ἀναλογοῦντα τούτοις. Ὡς ἐν τούτῳ ἐξεδόθησαν καί μεταφράσθησαν ἐπαναγυμνάσας εἰς ἐνθουσιώδεις βιόσεις ποιητῶν δέ ἐμμελοῦ, γραμματοῦ τῆς γαμμοῦ.

ΛΕΣΧΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΩΝ

Ἐν Ἰωαννίνοις τῇ 193

καὶ ν' εἰσπνεύσῃ πάλιν καὶ χλωρὸν
τὸν τραχηλίαν τοῦ Κόσμου, ἀφ' ἧς ἀπο-
βαλὼν ἀπὸ μέσον τῶν ὀλίγων

4Η ΔΗΜΟΤΡΑΣΙΑ (ΒΙΟΑΝΤΙΣΡΑΡΑ).

Τά γρανιά τοιήματα τοῦ Σαλβῆ διακοσμοῦνται ἀπό βαθύ τοῦ ἥλιου τάδη καὶ δύν εἰσοφαμπόνται τῆς ἀρμονίας καὶ τῆς τραγουδιόλιτος, ὡς ουνάδως ἡ ἀναλογιμή τοίνος. Ὡς ἐκ τούτου ἐξαλόδηκαν καὶ μεταφέρθηκαν ἐπανιμμένως εἰς ἐνφωνεῖνάς βύσσους ποιήσεως δε ἀρβεθή, γρηγοροῦ ἐξ γαμμή!

ΛΕΣΧΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΩΝ

Ἐν Ἰωαννίνοις τῇ.....193

καὶ ν' εἰσουλιόνε στὴν καὶ γιὰ τὸν
λὸν ἐπαγγελία τοῦ Κόσμου, ἡ ἔλλ. ολα-
θαν τὴ ζωὴ ὅλα' μὲ τὸν λὸν ὁλόκλ.

ΡΣΟΛΗΠΑ ΑΡΧ. Α.Μ.

Ἐπὶ Μουαχίτων καὶ Μουαρραβιτῶν ἐξαν-
δραποδισθεὶς καὶ φυγοδίφων, γεννᾶται ἐν τῇ
Ἐρέζ (Chirez) περὶ τὸ 1187. ἐνῷ ἐν ἔτει ἐκ-
τῶν Ἀλμοάδων (δυνάστων) Σαλαὶ μετ' ἐμοῦ
οὗτος ἔζησε καὶ ἐν Ἀρμαν (Σαλαὶ) ἐδόξασε τὸν
αὐτὸν, ὑπὸ τὸν ἐν τῇ Ἀλμοῦ μεγαμόνος τοῦ-
τον ὑπηρετοῦντος καὶ ἐν. Ἀποδιδρᾷ εἰς Βαγδάδ
ὅπου ἐγκαθίστων τὸν σουλτᾶν τοῦ, ἐφοίτησεν,
ἐνῷ 30 ἔτη εἰς τὸ ἐκεῖ Πανεπιστήμιον Νιζαμιέ,
ὁ δεξιοδεξίας γραμματικὰ ἐν τοῖς βιβλίοις εἰς λαξι-
δικὰ καὶ σφραγιδικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ τὰ ὑπόλοιπα
γραμματικὰ ἐν μονάδι, παρεκδιδόμενος εἰς φιλοσοφικὰ
καὶ [illegible] ἀπὸ ἐκεῖ ἐπιστρέψας, προσβάλλων τὰς παν-
ιδεατικὰς δόξας, ἐνῷ ἐν τῷ διδασκαλείῳ τοῦ, τοῦ διαπρέπει
Σχαρμουλὶν Θρόφ Σαχδαουαρτλί. Τὰ λαξίδιά τοῦ ἐπε-
κέρασε μορφὴν μετὰ τὴν εἰς Ἀφρικὴν εἴσοδόν τοῦ
τοῦ Χαρασμίου (Χαρίζμ) Μοχαμμὲτ καὶ τοῦ Φα-
γκὶς - σοὶλτὶν ὅτις ἔτει ἑβρ. (1226) εἰς τὴν ἐξοχὴν
τοῦ Σαλαὶ, προσλαβὼν τὸν πόνον. Τὸ μεγάλον καὶ εἰς
θυχί, τοῦ Ἀλμοοὶν ὅσον [illegible] καὶ τὴν Ἀνδαλουσίαν
διαλύει τὸν. Ἐκεῖθεν ἐφεύγων εἰς Ἀγκύραν τῆς Ν.Δ. Ἀραβίας,
κατέστη εἰς Ἀλεξάνδρειαν εἰς Μέκκαν καὶ Μεδίναν καὶ
ἐκεῖθεν εἰς Δαμασκὸν μετὰ, εἰς Μέκκαν καὶ Μεδίναν καὶ
Ἱερουσαλὴμ ἔφθασεν. Μετὰ ἕνα κοινὸν, συμφορὰς ἐπιφέ-
ρει ὁ ἐπιστρέφει εἰς τὴν πατρίδα τοῦ
ἐπὶ Σφίλας καὶ κατοικεῖ ἐν, μεταβαίνει εἰς Τοῦσον
εἰς τὰ ἐκεῖ ἀγροκτήματα. Ἐξαιρετικὴ καὶ κατεξοχὴν ἔργα,
καὶ ἐνεργεῖ ἐν τῷ ἐπιστρεφεῖ ὑπὸ φοβερὰν βέβαι-
ἔρα τοῦτον, ἀγαπᾷ δυνάμενος καὶ ἀνθρώπους μετὰ τῶν ἐδο-
ἐδόξων καὶ ἀγαθὸς ὑπῆρξεν καὶ ἀνθρώπους μετὰ τῶν ἐδο-
σεφεῖς τὴν Β. Ἀφρικὴν καὶ τὴν Μαυριτανίαν. Τὸ 1258
ἐπεκτείνει εἰς τὴν Γρενάδαν καὶ τὴν Μαυριτανίαν. Τὸ 1258
ἔφυγεν ἀπ[illegible] εἰς, ἐπανέρχεται τὸ 1292, εἰς ἡλικίαν 105 ἐτῶν
Πανεπιστημιακὸς, διὰ μεγαλοφυΐας, ὁ Σαλαὶ ἔζησε εἰς
Μαρόκον μετὰ εἰς τὰ παλαιὰ λαξίδια καὶ μνήμαι τοῦ τὰ
ἀπόγονοι τοῦ Κόσμου.

πλὴν διαφόρου διὰ μέτρον τῶν στίχων καὶ δι'
ἐφαρμογῆς αὐτῶν εἰς τὸν ~~[illegible]~~ ποιητικὸν
λόγον τοῦ «Μωσλάν» [illegible] (1191), ἰδόντος τὸ φῶς
τὸ 1287 καὶ τοῦ «Φιλογενίτου» (ὁ δ' τὸ 1258)
Τὸ πρῶτον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται καὶ «Σαουλικόν»,
εἶναι διδακτικὸν ἔπος, εἰς δώδεκα περίπου
εἰς τὰ ὁποῖα διαιρεῖται ὅλα τὰ θεοσοφικὰ
καὶ θρησκευτικὰ μήματα, ὑπὸ τὸ χριστιανικὸν
πρόσχημα, διαλυόντων σοφιστικὰ ἐπιχει-
ρήματα καὶ ἠθικαὶ παραγγέλματα. Τὸ «Φιλο-
γενίτου» εἶναι συντεταγμένον εἰς πολὺ χαμηλὸν
καὶ ἁπλοῦν ὕφος, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρ-
χουν ἐνταῦθα παρεμβεβλημένοι ὑμνικοὶ στίχοι. Τὸ
θέμα εἶναι τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ τοῦ «Μωσλάν», πα-
ρεμφερῆ δηλαδὴ ἐπεισόδια καὶ διηγή-
σεις. Ἀν καὶ τὸ «Φιλογενίτου» ὑπολείπεται
τοῦ «Μωσλάν», ὡς πρὸς τὴν ποιητικότητα,
ἐν τούτοις ἔχει διμερῆ πλεονεκτήματα,
καὶ εἰς ὀλίγον ἐν γένει τὸν Ἀναλογικὸν Κόσμον,
ἐξαιρεῖ καὶ εἰς τὴν Θέσιν, λόγῳ τῆς ποικιλίας τῶν
θεμάτων, τὴν εὐφωνίαν ~~[illegible]~~ τῶν στίχων
γράφον τε καὶ τὴν ἐμπειρίαν διδαχῆς αὐτῶν τοῦ.
Τρίτον ἀξιόλογον ἔργον τοῦ Σεβαλῆ, ὁ ὁποῖος
εἰς στίχους ἔγραψε τὸ «Νεβάν», συγγενὲς μὲ τὴν
ποιητικήν. Ἐν τῷ ὅλῳ τῶν ἔργων τούτων τὸν ἔγραψε
ἁπλῆ καὶ ἐφαρμόζει ὡδὴ καὶ γρηγορία, εἰς
τὴν ὁποίαν τὸ μέτρον τῶν στίχων δομεῖ τὴν κα-
λοφωνίαν μὲ βαθὺ [illegible] ὑπὸ τὴν Μονῆν
(1258) ἐκτὸς δὲ τῶν ἀναφερομένων καὶ
ἄλλων καὶ διάφορα ἄλλα, ἐπιστολὰς
ἐπιγράμματα καὶ ἄλλα μικρὰ ἔργα.

Ἐπὶ Μουαγχαλτὶν ἢ Μουαγφουδτὶν Σεραγ-
δεδίν τοῦ Ἰκὼν καὶ ἐγγονοῦς, γεννηθεὶς ἐν τῇ
Σπάρῃ (Chirez) περὶ τὸ 1184 ἔτος τῆς εὐσεβοῦς
τοῦ Μεχμετὶν (Δυνάστου) Σελτζουκίδου, ἐξῆλθε
οὗτος ἔμβαν καὶ ὁ ὅπλαρχος (Σελτζὶ) δοθεὶς εἰς
αὐτὸν, ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ Αὐλῇ τοῦ μεγαλόφρονος τοῦτου
ὑπουργοῦντος καὶ ἐφοδεύοντος. Ἀποδιδοῦς εἰς Βαγδάτ-
τὴν ἐξεπαιδεύθη, τῶν σπουδῶν του ἐφοίτησεν,
ἔτη 30 ἔλθων εἰς τὸ ἐπὶ Πανεπιστημίου Νζαμιέ, μα-
θὼν δεινὸς ἐγένετο ἐφάμιλλος ἐπὶ τοῦ βίου του εἰς ἐξε-
δίας καὶ σφοδρὰν ὑπομονὴν, καὶ τὰ ὑπὸ τινα
ἐφαίνετο ἐν μονῇ, παρεκδίδομενος εἰς φιλοσοφικὰ
καὶ θεολογικὰ σύγγραμμα, προσβάνων τὰς φανερὰς
τῶν δόξαιας, ἀπὸ ἐν τῶν διδασκάλων του, τοῦ διασήμου
Σχαρεστανὶν Θεοῦ Σαφφαουαρτζί. Τὰ ἐξήδια του ἐπε-
λέγησε μορίως μελετῶν εἰς Περσίαν εἰσβολὴν τοῦ
τοῦ Χορασμίου (Χαρίζμ) Μοχαμμέδ καταλυτοῦ Φα-
γκιὰς - σὰλτὶν δοθεὶς ἔτους ἕνεκα (1226) εἰς τὴν ἐξοχὴν
τοῦ Σελτζουκ, προσλάβων τὸ ποιητοῦ. Τὸ μεταξὺ καὶ εἰς
Δυσμὰς, τοῦ Ἰσπαλὰν ἐπεσκέφθη καὶ τὴν Ἰσπανικὴν
διέλθων. Ἐπειδὴ ἐπέστρεψεν εἰς Ἐμέσαν τῆς Ν.Θ. Ἀραβίας,
κατέβη εἰς Ἀλεξάνδρειαν εἰς Μέκκαν καὶ Μεδίναν καὶ
ἐπειδὴ εἰς Δαμασκὸν μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε ἐκεῖσε.
Μετὰ ἕνα κατόπιν, συμφωνεῖ εἰκμαθὼν
τοῦ Ἀβεννὶ ἀρχαιοτάτου, μεταβαίνει εἰς Τρίπολιν
εἰς τὰ ἐπὶ ἀγκυρώματα, ἐξ οὗ καταλειπόμενα ἔργα,
καὶ εἰσαγωγὴν ἐν τῷ εὐχριστιανικῷ ὑπὸ φωνὴν φύσι-
κρα τοῦτον, ἀγαπῶν δυνάμενος καὶ σοφὸν μελετῶν τὸν ἐδο-
τῶν καὶ φυσικὸς σοφὸν τοῦ, ἐξῆλθε πάλιν εἰς τὰ ἐξήδια, ἐπι-
συμφωνεῖ τὴν Ἁγ. Ἑρμῆν καὶ τὴν Μεκρεσίαν. Τὸ 1258
ἔφθασεν ὁρίσθη ὡς, ἐπιστρέψας τὸ ὄρος Σεραφ, ὁ ὢν καὶ
Πανεπιστημιάρχης, διεδέχθη τὸ 1292, εἰς ἡλικίαν 102 ἐτῶν.
Ἐν παρέλθοντι χρόνῳ εἰς τὰ πολλὰ ἐξήδια τὰ ἔφθασε
Κόσμον καὶ ἡ ἐπιστήμη ἐξήδια τὰ μεγάλα τοῦ τῶν
ὑπερμαχίαν τοῦ Κόσμου.

4Α ΔΗΜΟΤΡΑΣΙΑ (ΡΕΙΟΑΠΙΤΡΑΡΑ (ΕΠΑΝΟ

νῆς διαφάνειαν διά μέσου τῶν οἴκων τῶν δι' ἃ εἰρωτοτοιμαστῶν εἰς τοῦ ~~[illegible]~~ ποιήματός ἔργων τοῦ «Μωσαΐκ» (= ψηφιδωτοῦ), ἰδόντος τό φῶς τό 1287 καί τοῦ «Πνευματικοῦ» (ὁδοῦ τό 1258). Τό πρῶτον, τό ὁποῖον ὀνομάζεται καί «Σαντιναμπελς», εἶναι διδακτικόν ἔπος, εἰς δώδεκα μέρη διῃρημένον εἰς τά ὁποῖα διεξέρχεται ὅλα τά θεοσοφικά καί ἀρετολογικά μήματα, ὑπό τό χριστιανικόν πρόσχημα, διαλογόνων σοφῶν ἀλεγορίας καί ἠθικά παραγγέλματα. Τό δέ «Πνευματικόν» εἶναι συντεταγμένον εἰς πεζήν γλῶσσαν καί ὀλίγα μέρη, μεταξύ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν ἐνιαχοῦ καί παρμένα ὡρισμένα ὀλίγα. Τό ὅλον εἶναι τό αὐτό τό τοῦ «Μωσαΐκ», σπουδαῖον δηλαδή ἐγκυκλοπαιδικόν καί διδακτικόν. Ἐν καί τό «Πνευματικόν» ὑπολείπεται τοῦ «Μωσαΐκ», ὡς πρός τήν σπουδαιότητα, ἐν τούτοις ἔχει μεγάλην ἀξίαν εἰς τήν Ἱστορίαν καί εἰς ὀλίγον ἐπέκεινα τόν Ἀναλογιόν Κόσμον ἐκεῖ καί εἰς τήν Δύσιν, χάριν τῆς ποικιλίας τῶν θεμάτων, τῶν εὐφυεστάτων ~~[illegible]~~ χρωματισμῶν αὐτοῦ καί τῶν ἐκπληκτικῶν διαγραμμάτων αὐτοῦ. Τρίτον ἀξιόλογον ἔργον τοῦ Σαντῆ, ὁμοιόμορφον εἰς ὅλον εἶναι τό «Νιβάν», συγγραφήν μυστικήν ποιητικήν. Ἐν τῷ ὅλῳ τῶν τριῶν τούτων ἔργων ὑφαίνει καί ἐρωτικάς ὠδάς καί ἐγκώμια, ἐν τῶν ὁποίων τό μέν πρῶτον ἀφιερῶν τήν καταστροφήν τοῦ Βαγδάτης ὑπό τῶν Μογγόλων (1258) ἐκφράζει δέ πρόσωπα μαγικά καί παντογνωστικά καί ἀναλυτικά ἀδάς, ἐμμέτρα ἐπιγράμματα καί ἄλλα μικρότερα ἔργα.

ἀναλυτικά πάντων καί μυστικά τοῦ τόπου πρωτοτύπων καί γνώσιν τοῦ Κόσμου.